

Boží oko

Při vstupu a odchodu z farního kostela sv. Petra a Pavla nás provází prostá ikona Božího oka. Ti, kdo koncem 19. století vyzdobili hlavní svatostánek farnosti, jakoby jemným podnětem chtěli připomenout, že jak v sakrálním, tak v profánním prostředí máme dbát na Boží přítomnost.

P. Martin Lanži.

Papežovo kázání Řím, Letnice, 24. května 2026

Drazí bratři a sestry,

Velikonoční doba dnes, o slavnosti Soslání Svatého Ducha, dochází ke svému naplnění. Aby zdůraznilo jednotu této události spásy, vede nás evangelium znovu k „prvnímu dni týdne“ (srv. Jan 20,19), totiž k onomu novému dni, kdy se vzkříšený Ježíš zjevuje svým učedníkům a ukazuje jim „ruce a bok“ (v. 20). Pán zjevuje své oslavené tělo, přesně řečeno své rány, zranění po ukřižování. Tato znamení utrpení, výmluvnější než jakákoli promluva, jsou proměněna: ten, který byl mrtev, žije navěky.

S pohledem na Pána se i učedníci vracejí do života: byli ve večeřadle úplně pohřbeni strachem, Ježíš k nim však přichází navzdory zavřeným dveřím a naplňuje je radostí. On prochází naší smrtí a otevírá náš hrob dokořán – právě tam, kde už pro nás nebylo cesty ven.

Své gesto Kristus doprovází slovem: „Pokoj vám“ (v. 19). Hned poté vdechuje svým učedníkům Svatého Ducha. Zmrtvýchvstalý je plný života: nejprve ukazuje život tělesný jako pravý člověk, poté dává život Boží jako milovaný Otcův Syn, který se pro nás stal bratrem a Vykupitelem. V tomtéž večeřadle, kde ustanovil novou a věčnou smlouvu, vylévá Ježíš Ducha: místo Poslední večeře a zrady se proměňuje – to, co bylo pro apoštoly hrobem, stává se pro celou církev lůnem zmrtvýchvstání. Proto jsou Letnice svátkem velikonočním a svátkem Kristova těla, jímž jsme skrze milost my.

Když slavíme toto tajemství, chtěl bych se zastavit u tří jeho aspektů.

Především Duch Zmrtvýchvstalého je Duchem pokoje. Ve velikonočních událostech skutečně Kristus uzavírá mír mezi Bohem a lidstvem a Duch Svatý vlévá tento pokoj do srdcí a rozlévá ho po světě. Tento mír a pokoj pochází z odpuštění a přináší nám odpuštění – začíná s odpuštěním darovaným samotným Ježíšem, který byl pro nás zrazen, odsouzen a ukřižován. On sám, Vzkříšený, nás zaskočil svou láskou: „Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny.“

(Jan 20,23) Těmito slovy nám Ježíš svěřuje božské poslání, protože jen Bůh může odpouštět hříchy (srv. Mk 2,7). Taková autorita je darem a znamením všeobecného smíření: Pán vylévá svého Ducha pokoje od počátku dějin do jejich konce, jelikož ten, který vykoupil každého člověka od smrti, nevylučuje nikoho.

Duch Svatý je skutečně Pánem a Dárcem života od prvopočátku stvoření, kdy se vznášel nad vodami (srv. Gn 1,2); a nyní, při obnově stvoření, proměňuje dějiny světa. Letnice se opravdu objevují jako svátek nové Smlouvy, Smlouvy mezi Bohem a všemi národy světa. Hukot shůry, vítr a ohnivý jazyky v Hořejší místnosti jsou pradávnými znameními ze Sinaje (srv. Sk 2,2–3; Ex 19,16–19); svatý Boží zákon je vepsán do našich srdcí, vytesán Duchem s písmeny lásky do Kristova fyzického těla i do onoho těla, jímž je církev.

Tento zákon je zákoníkem míru a pokoje; je to dvojí přikázání lásky, které nám Duch připomíná každým úderem srdce. Právě proto se ve svém srdci můžeme modlit Veni, Sancte Spiritus – Přijď, Duchu Svatý, protože On již nám byl darován. Můžeme po něm toužit, protože On již nám byl přislíben. Můžeme ho přijmout, protože On sám je „něžný přítel duší“.

Zadruhé: Duch Zmrtvýchvstalého je Duchem poslání. „Jako Otec poslal mne,“ říká Pán, „tak já posílám vás.“ (Jan 20,21) Stáváme se tak spoluúčastnými Ježíšova poslání: poslání toho, který vyšel od Boha a k Bohu se vrací, s mocí Ducha, který z Otce i Syna vychází a je spolu s nimi zároveň uctíván a oslavován jako jediný Bůh. Duch Svatý je živoucí

Kristovou láskou, která námi proniká, podněcuje nás a podporuje nás v poslání (srv. 2 Kor 5,14). Tentýž Duch, který dal apoštolům moc vyjadřovat se nejrůznějšími jazyky (srv. Sk 2,4), učí lidstvo jazyku spásy. Poté co apoštolové přijali do svého nitra Dech Zmrtvýchvstalého, vychází toto poselství z jejich úst, zaznívá Petrovým hlasem a hlasem těch, kdo byli s ním. Právě v den Letnic začínají apoštolové hlásat Ježíše ukřižovaného a vzkříšeného; „velké Boží skutky“ (srv. Sk 2,11) docházejí svého vrcholu ve vykoupení, které začíná vírou. A prvním dílem Svatého Ducha v nás je víra, s níž vyznáváme: „Ježíš je Pán!“ (1 Kor 12,3) Tato víra žije a vyjadřuje se v každém dobrém jednání, v každém skutku milosrdenství a ctnosti. Božím dílem jsme my, kdo přicházíme dnes ze všech končin země, pozváni ke stolu Páně, shromážděni k naslouchání jeho slovu a poslání vydávat mu všude svědectví.

Vážení a milí přátelé, my jsme skutečně účastníky evangelia. Celá církev je jeho představitelkou, nejen strážkyní. V moci Ducha se naše hlásání stává vrcholem radosti a naděje, protože my, právě my jsme novotou pro svět, jeho světlem a solí země (srv. Mt 5,13–14). Jistěže ne pro vlastní zásluhy ani v rámci nějakého privilegia, nýbrž slovem Pána, který posvěcuje hříšníka, uzdravuje malomocného a ze svého zrádce činí apoštola.

Na jednu stranu – a víme to dobře – jsou tu změny, které neobnovují svět, ale dávají mu zestárnout v bloudění a násilí. Na stranu druhou je to však Svatý Duch, který osvěcuje mysl a budí v srdci novou životní energii. To on proměňuje dějiny a otevírá je

spáse, totiž daru, který jediný Pán sdílí se všemi lidmi. Posláním církve je dosvědčovat toto sdílení a proměňovat chaos ve světě ve společenství s Bohem i mezi sebou navzájem.

Toto poslání začíná pravdivými slovy o Bohu a o člověku, protože Duch Zmrtvýchvstalého je „Duchem pravdy“ (Jan 14,17). Sám Pán nám to slíbil, když prosil o jednotu pro svou církev, o jednotu založenou na Boží lásce a vyvěrající z lásky naší. Duch, který mluvil ústy proroků, stále působí jednotu v pravdě, protože v nás budí porozumění, svornost a soudržnost života. Jak nás učí sv. Augustin, „Duch Svatý chtěl, aby toto bylo znamením jeho přítomnosti“ (Promluva 268, 1): dar jazyků, které jsou pochopeny v jediné víře.

Přímluvce – Paraklétos – nás také chrání ode všeho, co tomu staví překážky: od nesnášenlivosti,

pokrytectví, od módních vln, které zatemňují evangelium. Boží pravda nám zanechává slovo osvobození pro všechny národy, poselství, které skrz skrz proměňuje každou kulturu. Duch Zmrtvýchvstalého nebyl vylit jen jednorázově, jednou provždy, nýbrž se tak děje neustále. Jako je eucharistie živou přítomností Krista, který nás neustále živí, tak do nás Duch Svatý vtiskuje svou pečeť ve křtu, který z nás činí křesťany; v biřmování, které z nás dělá svědky; ve svátostném svěcení, které nás ustanovuje za služebníky a pastýře pro Boží lid. V každé svátosti On je Dator munerum (Dárce darů), zdroj svatosti, která rozmnožuje dary a charismata v modlitbě, ve skutcích milosrdenství, ve studiu Božího slova. Jak nás učí Apoštol: „Každému je dán zvláštní projev Ducha pro společné dobro.“ (1 Kor 12,7) Právě proto jsme církví, jediným tělem, které žije z Boha

a slouží světu. Díky Duchu můžeme každému člověku přinášet pravý pokoj, pravdu, která zachraňuje, totiž samotného Krista Pána.

Drazí přátelé, modleme se dnes s planoucím srdcem, aby nás Duch Zmrtvýchvstalého zachránil od zla válek, které má být poraženo nikoli nějakou supervelmocí, nýbrž všemohoucností lásky. Modleme se, aby vysvobodil lidstvo z bídy, která má být vykoupěna nikoli nespočetným bohatstvím, nýbrž nevyčerpatelným darem. Modleme se, aby uzdravil rány hříchu, aby bylo všem národům ohlašováno vykoupění ve jménu Ježíšově. To je ta milost, která vlila odvahu do apoštolů a která ji vlévá také nám, dnes a provždy, na přímluvu Panny Marie, Matky církve.

www.vaticannews.cz/24.05.2026

KOMPENDIUM KATECHISMU

SEDM SVÁTOSTÍ CÍRKVE

Svatost eucharistie

289. Kdy církev ukládá účast na mši svaté?

Církev ukládá věřícím povinnost účastnit se mše svaté každou neděli a zasvěcené svátky, a doporučuje účastnit se jí také v jiné dny.

290. Kdy se má přistupovat ke sv. přijímání?

Církev doporučuje věřícím, kteří se účastní mše svaté, aby také přijali svaté přijímání, jsou-li patřičně disponováni; stanoví však povinnost alespoň ve velikonoční době.

291. Co se požaduje k přijetí svatého přijímání?

Aby někdo přijal svaté přijímání, musí být plně začleněn do katolické církve a být ve stavu milosti, to znamená, že

není si vědom smrtelného hříchu. Kdo si je vědom, že spáchal těžký hřích, musí přijmout svátost smíření před přistoupením k přijímání. Důležitý je duch usebranosti a modlitby, zachovávání postu předepsaného církví a chování těla (gesta a oděv), na znamení úcty ke Kristu.

292. Jaké jsou plody svatého přijímání?

Svatým přijímáním roste naše spojení s Kristem a jeho církví, uchovává a obnovuje život milosti přijaté při křtu a biřmování a dává nám růst v lásce k bližnímu. Tím, že nás upevňuje v lásce, smazává všední hříchy a chrání nás do budoucnosti před smrtelnými hříchy.

293. Kdy je možno podávat svaté přijímání jiným křesťanům?

Katoličtí služebníci podávají svaté při-

jímání členům Východních církví, které nejsou v plném společenství s katolickou církví, když o to oni samovolně požádají a jsou dobře disponováni. Členům jiných církevních společenství katoličtí služebníci podávají dovoleně svaté přijímání, když o to samovolně žádají ze závažných důvodů, když jsou dobře disponováni a projevují katolickou víru ohledně svátosti.

294. Proč je eucharistie „zárukou budoucí slávy“?

Protože eucharistie nás zahrnuje veškerou milostí a požehnáním nebe, posiluje nás pro putování tímto životem a dává nám toužit po věčném životě tím, že nás již spojuje s Kristem, který vystoupil na pravici Otce, s církví v nebi, s nejblahoslavenější Pannou a všemi svatými.

Pout' do Assisi

ŘKF Broumov ve spolupráci s CK Palomino plánuje ve dnech 19/10-24/10 autokarovou pout' do Assisi. Uskutečnění poutě napomůže okamžité přihlášení se zájemců na ŘKF v Broumově. S ohledem na cenu a délku přesunu se počítá cestou tam s nočním přejezdem do Padovy a cestou zpět s nočním přejezdem z Ravenny. V Assisi je plánováno být 3 noci. Cena bude závislá od počtu zájemců.

Pout' do Říma

Řím letecky 16/02-19/02/2027

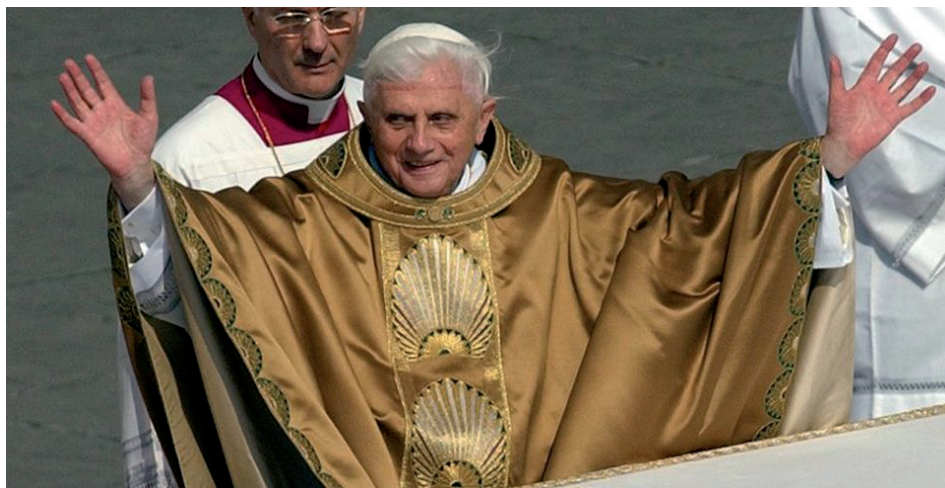
Z oblíbeného českého poutního domu VELEHRAD bude tentokrát možné navštívit Baziliku sv. Cecílie, památník Viktora Emanuela II., klášter na Aventinu (místo pobytu sv. Vojtěcha a sv. Tomáše Becketa), kostel Panny Marie Vítězné (socha Extáze sv. Terezie od Berniniho a odkazy na Bitvu na Bílé hoře) a Priscilliny katakomby. Cena kolem 8 000 Kč. Počet míst k přihlášení 11.

SPE SALVI

encyklika Papeže Benedikta XVI.
o křesťanské naději.

Je křesťanská naděje individualistická?

13. Křesťané se v průběhu dějin snažili toto zakoušené nevědění nějak znázornit, a tak v obrazech rozvinuli bohatou představu „nebes“ – v obrazech, které daleko zaostávají za tím, co my zatím pouze negativně poznáváme v onom nevědění. Veškeré pokusy ztvárnit naději podněcovaly řadu lidí po celá staletí k tomu, aby žili z víry a aby opouštěli i své „hyparchonta“, materiální statky. List Židům načrtává v 11. kapitole určitý druh dějin – od Ábela až po tehdejší dobu – které jsou utvářeny osudy těch, kdo žili z naděje a svému životu tak dali podobu celoživotní pouti. V novověku se toto pojetí naděje stalo terčem ostré kritiky – prý se tu jedná o čistý individualismus, jenž se utíká do soukromě pojaté věčné spásy, zatímco svět je zcela ponechán ve své bídě. V úvodu do svého stěžejního díla *Catholicisme. Aspects sociaux du dogme* soustředil Henri de Lubac několik charakteristických hlasů současnosti, z nichž uvedme alespoň jeden: „Našel jsem radost? Ne... Jen tu svou vlastní. A to je něco zcela jiného... Ježíšova radost může být osobní. Ona patří jen jednomu člověku, který není izolován, ale je vykoupen: on je v pokoji [...] pro tento okamžik i navěky, byť jen on sám. Tato samota v radosti ho však neznepokojuje. Naopak: on je vyvolený! Ve své blaženosti prochází všemi bitvami s růží v ruce.“ De Lubac naproti tomu ukazuje na pozadí teologie církevních otců, že spása se vždy týkala člověka, zapojeného do lidského obecnství. List Židům hovoří o „městě“ (srov. 11,10.16; 12,22; 13,14), tedy o spáse mající pospolný ráz. Tomu odpovídá pojetí hříchu u církevních otců, který je chápán jako rozbití jednoty lidského rodu, jako roztříštění a rozdělení. Babylón, místo zmatení jazyků a rozdělení, znázorňuje to, co ve své podstatě hřích působí. „Vykoupení“ se nám pak ukazuje jako obnovení jednoty, v níž se sjednocujeme do jednoho světového společenství věřících. Není nezbytně nutné, abychom se zde zaobírali všemi texty, v nichž se poukazuje na naději, která má pospolný charakter. Zůstaňme u Augustinova

dopisu Probě, v němž se pokouší popsat ono nevědomky poznané, jež je předmětem lidského hledání. Augustin používá hned na začátku označení „blažený (šťastný) život“ a cituje žalm 144[143],15: „Blažený národ, jehož Bohem je Hospodin.“ Pak pokračuje: „Abychom mohli patřit k tomuto národu a [...] mohli dosáhnout trvalého života s Bohem, je zde dáno přikázání ‚lásky, která vychází z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry‘ (1 Tim 1,5).“ Tento pravý život, jehož se stále snažíme dosáhnout, je svázán se společenstvím „národa“ a může se stát pro každého jedince skutečností jen uprostřed tohoto „my“. Vyžaduje exodus z vězení svého „já“, neboť jen v otevření tohoto univerzálního subjektu se současně otevírá pohled, v němž patříme na pramen radosti, na lásku – na Boha. Perspektiva „blaženého života“, která úzce souvisí s lidským společenstvím, sice přítomný svět přesahuje, nicméně neodděluje se od něj, ale naopak ovlivňuje jeho utváření – a sice ve velmi rozmanitých formách, vždy v konkrétních dějinných souvislostech, které jsou pak zdrojem možností nebo naopak do utváření světa vnášejí i řadu omezení. V Augustinově době vlna nových národů ohrožovala soudržnost tehdejšího světa, ve kterém byly právo i život garantovány právně uspořádanou společností; proto bylo třeba nosné základy společenského života a míru posilovat, aby bylo možné v měnícím se světě vůbec přežít. Soustředme nyní svoji pozornost na jeden významný okamžik středověku, který poměrně vhodně ilustruje právě uvedené. V obecném vědomí se kláštery jeví jako místo útěku ze světa („contemptus mundi“), kde se člověk může vyhnout zodpovědnosti za svět tím, že se uteče do čistě soukromě pojaté spá-

sy. Sv. Bernard z Clairvaux, kterému se skrze jeho reformní řád podařilo přitáhnout do klášterů množství mladých, to viděl jinak. Mniši mají podle jeho představy úkol týkající se celé církve i světa. Mnoha obrazy přibližuje zodpovědnost mnichů za celý organismus církve, vlastně za celé lidstvo; k tomu užívá slov Pseudo-Rufina: „Lidský rod žije díky několika jedincům; pokud by scházeli, svět by zahynul...“ Tvrdí, že kontemplativní (contemplantes) mniši se musí stát rolníky (laborantes). Pojetí důstojnosti práce, které křesťanství přejalo od židovství, se objevuje už v mnišské řeholi Augustinově i Benediktově. Bernard na tento přístup navazuje. Mladí šlechtici, kteří zaplatili jeho kláštery, se museli podrobit manuální práci. Bernard výslovně říká, že ani klášter nemůže vytvořit ráj na zemi; nicméně tvrdí, že je místem duchovního a praktického obdělávání a tříbení, kde je možné se na nový ráj připravovat. Kousek divoké lesnaté krajiny se zúrodní tím, že se porazí stromy pýchy, z duší se odstraní divoce bující plevele, a tak se připraví půda, kde se může získávat obživa pro tělo i duši. Copak není namístě právě dnes konstatovat, že tam, kde zpustne lidská duše, pozitivní uspořádání světa marně čeká na svou definitivní podobu?

Léto otevřených kostelů

Broumovská farnost ve spolupráci s Gymnáziem Broumov a Společnost pro destinační management i letos plánuje otevřít během léta dientzenhoferovské kostely. V případě zájmu o brigádu, jež spočívá v službě kustoda kostelů, je možné se přihlásit na church.broumov@gmail.com.

P. Martin Lanži, farář ŘKF Broumov

Požehnaný květen 2026

V neděli 17. května 2026 v 11:00 se v Krajském muzeu ve Forchheimu uskutečnila vernisáž fotografické výstavy *TEMPUS FUGIT II.* (Čas běží). Obeznamení s neutichajícími opravami Broumovské skupiny kostelů předcházelo společné slavení mše sv. v 09:00 ve farním kostele sv. Martina. Mši sv. celeburovali forchheimský farář P. Thomas Teuchgräber a broumovský farář P. Martin Lanži. Jednalo se o vůbec první společné slavení Eucharistie obou broumovských farářů. Přes čtyřicet zájemců provedli výstavou předseda krajského spolku Heimatkreis Braunau Erik Buchholz a broumovský farář P. Martin Lanži. Fotografie bratislavského fotografa Dana Veselského putují Evropou a severoamerickým kontinentem už od roku 2013 a navštívili více než 30 míst. Rovněž tak spolupráce mezi krajským spolkem a farnostmi již trvá řadu let a jejími dalšími projevy spolupráce jsou letní prázdninové tábory pro děti v lázeňském resortu Bad Kissingen a obnova kostela sv. Petra a Pavla v Broumově, jež bude letos pokračovat obnovou další části věže farního kostela.

V sobotu 23. května v 11:00 se v Otovicích se už po třinácté konala poslední dobou více a více oblíbenější Bohoslužba za živé a zesnulé motocyklisty. Výhodná poloha kostela sv. Barbory není zdaleka jediným motivem k účasti na této bohoslužbě.

O Letnicích ve farním kostele sv. Petra a Pavla proběhla Slavnost Prvního

svatého přijímání. V misijních podmínkách broumovské farnosti se jednalo o osmnácté udílení prvního svatého přijímání v řadě.

Letniční pondělí je pro broumovské křesťany příležitostí alespoň jednou za rok se spolu modlit za nejrůznější všeobecné a osobní potřeby. Letos se setkání broumovských následovníků Ježíše Krista z řad Bratrské jednoty baptistů, Českobratrské církve evangelické, Československé církve husitské a Římskokatolické církve uskutečnilo ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Broumově.

P. Martin Lanži, farář ŘKF Broumov

Sv. Robert

opat, † 1159, 7. června

Narodil se kolem roku 1100 v Gargrave (Garvenu) v hrabství a diecézi York v Anglii. Nejdříve studoval universitu v Paříži. Pak změnil životní styl a stal se knězem. Zprvu působil ve svém rodišti jako farář, pak vstoupil do kláštera benediktinů ve Whitby. Se souhlasem opata přešel do nově se šířící řádové větve cisterciáků. V novém klášteře v Newminsteru v Morpethu byl v roce 1139 ustanoven opatem.

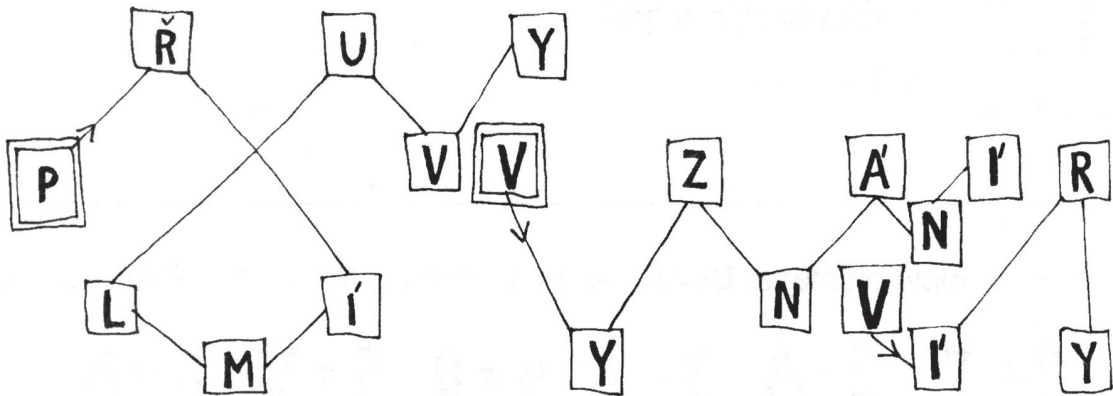
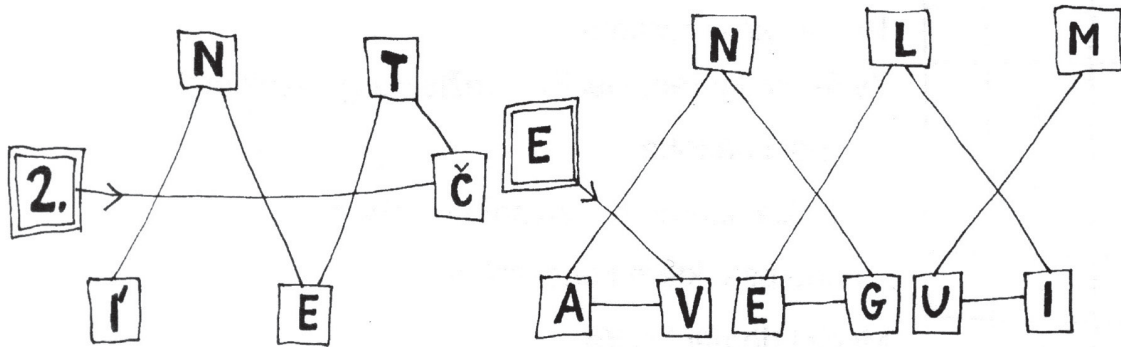
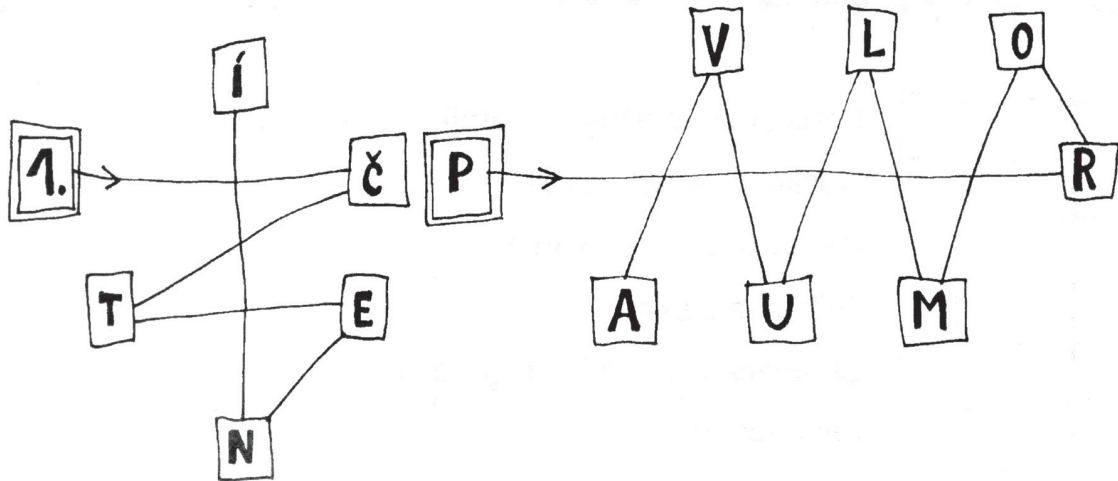
Na obnově v církvi se podílel společně se svatým Bernardem. Sám žil velmi asketicky. Nikdy se dosyta nenajedl a co sobě odepřel, rozdával chudým, ve kterých miloval Krista. Skutky sebezá-

poru spojené s modlitbou mu pomáhaly nedat se žádnou věcí vyrušit z klidu a vážnosti. V postní době žil jen o chlebu a vodě. K denním modlitbám prý přidával všech 150 žalmů. Obdržel moc nad zlými duchy, které vymítal, a tak uzdravoval posedlé.

Robert založil v letech 1143–48 také další domy v Pipewellu v Northamptonshiru, Roche a Sawley ve West Ridingu. Byl blízkým přítelem poustevníka sv. Godrika, kterého navštěvoval. Robert byl nositelem pokoje, který čerpal z přítomnosti Krista. Sebeovládáním si vypěstoval trpělivost pro každou situaci.

Uvažme, zda může ten, kdo má rád Krista a přijímá ho, zůstat člověkem neklidu a nelásky a nemít zájem o potřeby bližních? Tím si ale ještě nezajišťuje svou pověst. Robert, coby dáblův nepřítel, byl pro jeho intriky podezírán a prý i obviněn svými mnichy z neřestného poměru s jednou místní ženou. Krátce byl v zahraničí, obhájil se před Bernardem, který se proti křivému obvinění postavil a daroval mu pás. Zemřel ve svém klášteře v Newminsteru.

[www.catholica.cz/Jan Chlumský](http://www.catholica.cz/Jan_Chlumsky)

Seřaď jednotlivé části bohoslužby slova tak, jak následují za sebou.

1. _____
2. _____
3. _____

4. _____
5. _____
6. _____

Myšlenky na měsíc červen

ALBISETTI VALERIO

CESTA ŽIVOTA

JAK POZNÁVAT A ZHODNOTIT JEJÍ
KLADNÉ STRÁNKY

1. Musíme se naučit se být věrnými sami sobě, své jedinečnosti a neopakovatelnosti.
2. Osoby mají stále méně úcty sami k sobě. Vynakládají vlastní energii, aby se líbily jiným, aby se cítily přizpůsobené společně existenci, aby se jim dařilo v životě, v práci, aby byly na vrcholu výkonosti, zdraví a inteligence.
3. Žít srdcem znamená být upřímní sami k sobě a žít zodpovědně s jinými.
4. Za každým utrpením je poselství, že jsme tu proto, abychom ho přijímali a mohli tak uvědoměleji pokračovat na vlastní cestě.
5. Abychom se uměli usmívat, je třeba umět naslouchat. Neusmíváme se, protože jsme hluchí, neumíme si naslouchat, protože máme tvrdé srdce a jsme necitelní.
6. Děti nás učí usmívat se čistým srdcem, bez klamu.
7. Svět nepatří člověku, ale člověk ho může používat. Věci mu nepatří, avšak může je mít v užívání.
8. Hřích nesmíme prožívat jako absolutní, nezměnitelnou podmínku, ale jako omezenou, dočasnou zkušenost, od které se můžeme vždycky osvobodit. Můžeme se vzdálit od Boha, ale můžeme se k němu také vrátit.
9. Je nutné jít stále k Bohu a k jeho lásce.
10. Zlo je v podstatě v tom, že se nechceme poddat Boží lásce. Považujeme se za všemohoucí, myslíme si, že jsme dobří, protože jsme si to zasloužili, kdežto jsme dobří proto, že nám to dal Bůh zdarma.
11. Aby byl člověk opravdu na cestě, aby přijímal opravdu Boha, aby se opravdu vzdaloval od zla, nemusí dělat nic zvláštního. Má jen přijímat skutečnost, že je milován a chtěn.
12. Stále si připomínejme, že když myslíme, že jsme byli opuštěni, když už nevidíme jeho stopy na pláži vedle našich, On je tu a přímo nás nese v náručí.
13. Snažím se být otevřený vůči znamením, která mi každý den poskytují život, který je strašný i podivuhodný, bolestný a radostný.
14. Každý z nás bez výjimky byl milován a ustavičně je, a to způsobem plným, totálním. Je milován stále a to Bohem.
15. Dříve, než se každý z nás narodil, existuje v Božím plánu; v jeho srdci.
16. Ještě dříve, než někdo z nás mluvil, Bůh mluvil k nám. Ještě dříve, než nás měl někdo rád, on nás miloval.
17. Stáváme se strachem úzkostlivějšími. Neumíme si už ani představit život bez strachu. Existuje vždy něco či někdo v nás nebo mimo nás, čeho se bojíme.
18. Hlavně ti, kteří se jeví jako agresivní, násilní a arogantní, jsou ovládáni strachem.
19. Když se nás zmocní strach, děláme a říkáme to, co nám nařizuje. Strach má nad námi velkou moc.
20. Naš život krouží mnohokrát okolo problémů a starostí. Někdy je vytváří, a nakonec je neplodný.
21. Když jednou nalezneme své srdce, odhalíme, že je dobré a něžné, sladké a milé, že nemá strach, a to je to, co potřebuje ten, kdo nás potkává na cestě života. Praví poutníci mají smysl pro radost, pro optimismus a vděčnost.
22. Duchovní osoba stále děkuje. Ví, až příliš dobře, jak je důležitá i jediná minuta života.
23. Jen tak, že mám stále na zřeteli, že jsem ustavičně a stále od Boha milován a chtěn, mohu opravdu porozumět jiným, protože každý z nás žije v Božím srdci.
24. Nikdo nežije můj život nebo tvůj, nikdo ho neprožíval dříve, ani ho ne-

bude prožívat potom.

25. Měli bychom milovat jiné pro to, že jsou, a ne pro to, co mohou představovat, pro to, co nám mohou dávat nebo pro to, co můžeme od nich mít.
26. Byli jsme posláni na cestu na tuto zem právě proto, abychom vydávali svědectví nekonečné lásky Boží.
27. Nebe je tedy definitivním projevem toho, čím jsme byli během cesty na zemi.
28. Když nás svět uráží, pokořuje nás a odmítá, máme vždy stavět proti němu svou pravdu, že jsme osoby cenné, vyvolené od Boha.
29. Dnes je pro mě život příležitostí, kterou mi Bůh dává, abych vydával svědectví o tom, co jsme, o naší duchovní přirozenosti.
30. Bůh, náš Otec, který se na nás ustavičně dívá s láskou, na nás nikdy nevkládá zátěže, které nemůžeme unést. Když v sobě cítíme prázdno, znamená to, že ho máme naplnit Bohem, modlitbou, četbou Písma svatého a jeho uváděním do praxe v každodenním životě.

Nedělní bohoslužby**7. června**

Otovice	08:30
Broumov, Petr a Pavel	10:00
(po mši sv. eucharistický průvod)	
Broumov, klášter	18:00

14. června

Martínkovice	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

21. června

Božanov	08:30
Vernéřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

28. června

Broumov, hřbitovní k. PM	08:30
Broumov, Petr a Pavel	10:00
(poutní mše sv.)	
Broumov, klášter	18:00

Každou sobotu je mše sv. s nedělní platností v Broumově u sv. Václava v 17:00.

**Mše svaté v týdnu,
Broumov**

Úterý	klášterní k.	18:00
Středa	farní k.	18:00
Čtvrtek	sv. Václav	08:00*
Pátek	farní k.	18:00
Sobota	sv. Václav	17:00

* Ve **čtvrtek 4. června** mše sv. v k. sv. Petra a Pavla v 18:00 (Slavnost Božího Těla, průvod v neděli)

Adorace:

středa a pátek, P+P, 18:30 – 18:45

Svatost smíření:

20 min před každou mší sv.

**Svatost smíření o poslední sobotě v
měsíci:**

sobota 30. května, 09:00 – 10:30, P+P

Změna vyhrazena.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ**ZŠ Meziměstí,**

pátek, 12:40-13:25 – všechny třídy

Broumov, fara,

pátek 14:15-15:00 – všechny třídy

Religionistika

gymnázium, čtvrtek 13:45-15:15

**Rok 2026
ve farních akcích****10. ledna**

Tříkrálová sbírka

14. února

Farní ples (pátek)

18. února

Popeleční středa – začátek postní doby, den přísného půstu

7. března

Duchovní obnova

5. dubna

Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)

7. dubna

Zmrtvýchvstání Páně

2. května

Pouť do Vambeřic

14. května

Nanebevstoupení Páně

23. května

Bohoslužba pro motocyklisty (Otovice)

23. května

1. sv. zповěď

24. května

Letnice; slavnost 1. sv. přijímání

25. května

Ekumenická bohoslužba

4. června

Slavnost Božího Těla

10. října

Farní výlet do Vratislavi

Číslo konta misie v Paraguayi: 3205762379/0800

Římskokatolická farnost Broumov

1180703399/0800

Částka: 200,00 Kč

Zpráva pro příjemce: příspěvek na broumovské kostely prostřednictvím QR kódu

BIM | BROUMOVSKÝ
INFORMAČNÍ
MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com děkujeme...

Vydává:

Římskokatolická farnost Broumov
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Vojtěch Kopřiva
DTP a zlom: Vojtěch Kopřiva

Tisk: vlastním nákladem,
Náklad: 60 ks

Uzávěrka: 15. každého měsíce

**Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com**

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.